

РЕШЕНИЕ

№ 33883

гр. София, 16.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.09.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
София Тодорова

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7726** по описа за **2025** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба от Агенция пътна инфраструктура, представляван от председателя на управителния съвет, чрез пълномощника юрк. Г., срещу Решение № 5427/16.12.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 8948/2024 г. на СРС, 147-ми състав, с което е отменен електронен фиш /ЕФ/ № [ЕГН], издаден от Агенция пътна инфраструктура /АПИ/, с който на ответника по касация „Атмикс бетон“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, във вр. с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, е наложена имуществена санкция в размер на 2500,00 лв. за нарушения на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

В настоящето производство се разглежда и частна жалба от „Атмикс бетон“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] срещу определение № 2499/07.06.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 8948/2024 г., с което е оставена без уважение молбата на дружеството за изменение на решението в частта за разноските.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението поради постановяването му в нарушение на закона. Твърди се също така, че неправилно СРС е приел, че за процесното нарушение е следвало да се издаде АУАН, а не ЕФ. Моли съдът да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и потвърди НП. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касация „Атмикс бетон“ ЕООД е подал отговор на касационната жалба, с който оспорва същата като неоснователна и моли за нейното отхвърляне и потвърждаване на решението на СРС. Претендира присъждане на разноски.

Частната жалба съдържа оплаквания за постановяване на определението в противоречие с материалноправните норми. Твърди, че в определението не се съдържат аргументи, оборващи твърденията на жалбоподателя, а само бланкетни и формални мотиви. Моли за отмяна на определението и присъждане на разноски в пълния претендиран размер от 780 лв.

В съдебно заседание, касаторът Агенция пътна инфраструктура, представляван от председателя на управителния съвет се представлява от юк Г., която оспорва жалбата и моли за отмяна на решението на СРС.

Ответникът по касация „Атмикс бетон“ ЕООД, се представлява от адв. И., преупълномощена от адв. Л., която поддържа отговора на касационната жалба. Поддържа и подадената частна жалба, като моли за отмяна на определението на СРС. Представя писмени бележки.

Представителят на софийска градска прокуратура, взема становище за неоснователност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, IX-ти касационен състав след като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея възражения, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение, съобразно разпоредбите на чл. 218 и чл. 220 от АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

За да постанови обжалвания съдебен акт, решаващият състав на СРС е приел, че на 10.01.2021 г., в 07.41 ч., влекач марка М. с рег. [рег.номер на МПС] с технически допустима максимална маса 20500 кг, брой оси 2, екологична категория ЕВРО 6D, собственост на „Атмикс бетон“ ЕООД в състав е ремарке с общ брой оси 5, с обща технически допустима максимална маса на състава 44000 кг, се движел по път А-3 /км.8+266/, който път бил включен в обхвата на платената пътна мрежа. На посочената дата и час стационарна контролна точка 20422, разположена на път А-6, км. 50+427 между пътен възел "И." и Околовръстен път заснела посоченото превозно средство, за което не била заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата /ЗП/, като за превозното средство имало закупена валидна маршрутна карта за по-малка категория. Нарушението е установено с техническо устройство № 20422, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10. ал. 1 от ЗП, което се намирало на път А-3, км 8+226.

За констатираното нарушение, на „Атмикс бетон“ ЕООД, е издаден ЕФ № [ЕГН] за нарушение на разпоредбата на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, съобразно утвърден образец на ЕФ, с който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, във вр. ал. 3, във вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, на дружеството - собственик на ППС е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв.

Представени са доказателства – снимков материал към електронен фиш № [ЕГН], доклад от Електронна система за събиране на пътни такси по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП за установени нарушения по чл. 179, ал. 3-3в от ЗДвП, извлечение от електронната система с данни за местоположението, Становище от отдел „УИСИНТУ“ от 17.06.2024 г., Договор за предоставяне на услуга за електронно събиране на такси на база изминато разстояние с предплащане и Приложение към договора.

ЕФ е връчен на жалбоподателя на 08.03.2024 г.

Пред СРС не са събрани гласни доказателства и не са разпитани свидетели.

Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното Решение № 5427/16.12.2024 г. по НАХД № 8948/2024 г., с което е отменил ЕФ №

[ЕГН] /10.01.2021 г., издадено от АПИ. Мотивите на СРС за отмяна на оспорения електронен фиш са свързани с това, че органа няма компетентност, за нарушение по чл. 179, ал.3б ЗДвП, да издава ЕФ, ако нарушението е извършено преди датата на изменението на чл. 189ж, ал.1 ЗДвП, 13.02.2024 г., а е следвало да издаде АУАН. С решението АПИ е осъдена да заплати на „Атмикс бетон“ ЕООД разноски в размер на 200,00 лв.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

По молба от процесуалния представител на „Атмикс бетон“ ЕООД за изменение на решението, в частта за разноските, съдът е постановил определение № 2499/07.06.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 8948/2024 г., с което е оставил без уважение молбата. Съдът е приел, че претендирания размер от 780 лв. е несъразмерен с осъщественото процесуално представителство.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е решение № 5427/16.12.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 8948/2024 г. на СРС, 147-ми състав, с което е отменен ЕФ № [ЕГН]/10.01.2021 г., издаден от АПИ, с който на ответника по касация „Атмикс бетон“ ЕООД, на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр. ал. 3, във вр. с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, е наложена имуществена санкция в размер на 2500,00 лв. за нарушения на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

Предмет на разглеждане е и определение № 2499/07.06.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 8948/2024 г., с което е оставена без уважение молбата от „Атмикс бетон“ ЕООД за изменение на решението, в частта за разноските.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна и при спазване на преклузивния срок.

Съдът намира подадената касационна жалба за неоснователна, а решението на СРС за правилно. Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от „Атмикс бетон“ ЕООД, допустима жалба.

При субсидиарното действие на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените принципи. По повод приетата за установена по делото фактическа обстановка, настоящият съд счита, че СРС е събрал необходимите и относими доказателства, в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които се споделят от настоящия касационен състав.

Настоящият касационен състав счита, че са правилни изводите на районния съд относно несъответствието на издадения електронен фиш, с процесуалните правила за неговото издаване. Правилно СРС е приел, че в хода на проведеното административно-наказателно производство са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съдът е констатирал, че не е спазена процедурата, предвидена в закона, за ангажиране административнонаказателната отговорност на „Атмикс бетон“ ЕООД. Правилно въззивния съд е приел, че ангажирането на отговорността на нарушителя по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, с издаване на

ЕФ при условията на чл. 189ж от ЗДвП е недопустимо, защото разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП, действала към момента на извършване на нарушението - 10.01.2021 г., ясно регламентира, че единствено при осъществяване състава на чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, когато нарушението е установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. Следователно отклонение от общото правило за протичане на административнонаказателното производство, чрез издаване на АУАН и НП е предвидено само при констатирано нарушение по чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, но не и при констатирано нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл. 189е, ал. 1 и 2 от ЗДвП, актовете за установяване на административни нарушения по чл. 179, ал. 3-3в се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, чл. 167, ал. 3-3б и чл. 167а, съобразно тяхната компетентност, като при установяване на нарушение по чл. 179, ал. 3-3б преди съставяне на акт за установяване на административно нарушение, контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата. Когато АУАН се съставя в отсъствие на нарушителя, възможността за заплащане на тази такса се предоставя с връчването на акта. От така посочената разпоредба тава ясно, че за административни нарушения по чл. 179, ал. 3-3в ЗДвП, се съставят АУАН, а също и компетентността на органите, които ги съставят.

В текста на нормата на чл. 167а, ал. 1, ал. 2 и ал. 4 от ЗДвП, ясно са уредени правата и задълженията на АПИ при осъществяване на контрол върху заплащането на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП, чрез електронната система за събиране на пътни такси, както и действията по изпълнение на функциите по този закон на определените от председателя на управителния съвет на АПИ длъжностни лица, сред които и да „съставят и връчват актове за установяване на административни нарушения и връчват електронни фишове за нарушения по чл. 179, ал. 3-3в, както и задълженията на АПИ да създава и поддържа информационна система, в която се издават и съхраняват докладите по ал. 3 и електронните фишове за нарушения по чл. 179, ал. 3-3в. Цитираните разпоредби не уреждат процедурата по издаване на АУАН и на ЕФ, както и хипотезите, при които се съставят актове за установяване на административни нарушения и електронни фишове. Ето защо, тези норми не могат да игнорират нормите за административнонаказателната отговорност или да ги заместят и допълват. Разпоредбата на чл. 46, ал. 3 от Закона за нормативните актове /ЗНА/ категорично забранява да се обосновава наказателна, административна или дисциплинарна отговорност, чрез тълкуване на нормите в смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България, както и при непълна норма, за неуредените от него случаи да се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта.

Законодателят ясно и категорично е предвидил с един и същи закон, че установяването на конкретно нарушение става чрез съставяне на АУАН, а за друго, също така конкретно посочено нарушение може да се състави ЕФ. При това положение е недопустимо да се допълва съдържанието на законова разпоредба, предвиждаща административнонаказателна отговорност с аргументи от съдържанието на норми, уреждащи правомощията на държавни органи. Не може да обоснове съставянето на електронен фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3б и препратката за влизане в сила на електронните фишове, съдържаща се в чл. 189ж, ал. 7 от ЗДвП, след като в ал. 1 на нормата не е предвидена възможност за съставяне на електронен фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3б ЗДвП. След като цели административнонаказателна репресия, законодателят следва да бъде ясен, конкретен и точен при създаването на правните норми. Правилно е посочено от СРС и това,

че едва с изменението на разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП /ДВ, бр. 13 от 2024 г., в сила от 13.02.2024 г./, се създава възможността, при нарушение по чл. 179, ал. 3-3б, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение.

Не са налице твърдените от касатора нарушения, допуснати от СРС при тълкуването и прилагането на закона. Поради това, правилни са изводите на СРС, че е налице нарушение на процесуалните правила при издаването на процесния ЕФ.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение следва да бъде оставено в сила. Не са налице и основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл. 218, ал. 2 от АПК във вр. чл. 209, т. 1 и т. 2 от АПК.

Освен изложеното, към настоящия момент е изтекла и абсолютната погасителна давност от четири години и половина. Съгласно разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. Цитираната разпоредба намира приложение и в производството по ЗАНН на основание чл. 11 от ЗАНН и с оглед т. 2 на Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС и ВАС. Съгласно цитираното Тълкувателно постановление разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК следва да се прилага във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК или в случая абсолютната погасителна давност е 4 години и половина, считано от датата на довършване на деянието /чл. 80, ал. 3 от НК вр. чл. 11 от ЗАНН/. Препращането по чл. 11 ЗАНН е общо и важи за всички обстоятелства, които изключват административнонаказателната отговорност – и за тези по глава II НК, така и за тези по глава IX, в т.ч. за давността по чл. 79, ал. 1, т. 2 от НК. С изтичането ѝ по закон се изключва и административнонаказателното преследване, и отговорността по чл. 6 от ЗАНН, тъй като извън него същата не може да се осъществява. Тоест давността като обстоятелство, което погасява преследването на дееца и така юридически препятства административното му наказване, попада в обхвата на препращането по чл. 11 от ЗАНН. Изтичането на абсолютния давностен срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 във вр.с чл. 81, ал. 3 от НК, във вр.с чл.11 от ЗАНН е заличило процесното деяние като основание за налагане на глоба за извършено нарушение по ЗДвП. В конкретния случай нарушението е извършено на 10.01.2021 г., а давностния срок е изтекъл на 10.07.2021 г. Към датата на постановяване на съдебното решение от СРС, давността не е била изтекла, но към настоящия момент, както и още преди образуване на делото пред настоящия съд, давността е била вече изтекла.

Тъй като целта на производството е постигната с отмяната на НП, то не се налага отмяна на решението на това основание и прекратяване на административнонаказателното производство.

Съдът намира за неоснователна и частната жалба срещу Определение № 2499/07.06.2025 г., с което е оставено без уважение искането на дружеството за изменение на постановеното по делото решение, в частта му за разноските.

Видно е, че „Атмикс бетон“ ЕООД, претендира разноски в размер на 780 лв., като с оглед направеното възражение от страна на другата страна за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, същото е намалено до размер от 200 лв., като въззивния съд е изложил подробни съображения в тази насока, които касационната инстанция изцяло споделя. В случая делото не се отличава с някаква фактическа или правна сложност, като размера на присъденото възнаграждение е съобразен с липсата на разпит на свидетел и приключило в едно съдебно заседание, без присъствието на процесуален представител на дружеството, поради което определението, с което е оставено без уважение искането за изменение на решението, в частта му

за разноските е правилно и в съответствие с чл. 63д, ал. 2 от ЗАНН.

Въпреки това, настоящият съдебен състав счита, че е необходимо да изложи и свои съображения, а именно да се посочи и приетото в решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС, в което са изложени съображения, че с оглед предимството на правото на Съюза, националният съд е натоварен в рамките на компетентността си с прилагане на разпоредбите на правото на Съюза, като е длъжен в случаите, когато това се налага да вземе решение да остави без приложение всяка национална правна уредба или практика по законодателен или друг конституционен ред. СЕС в същото решение е приел, че Наредба № 1/09.07.2004 г. е издадена от съсловна организация - Висш адвокатски съвет, макар и по законова делегация, която определя минимални размери на адвокатските възнаграждения, под размера на които не може да се договаря по - ниско възнаграждение на адвокат, нито съдът разполага с това право съгласно нейните разпоредби. В решението си СЕС е развил доводи, че процесната Наредба нарушава забраната по чл. 101, ал. 4 от ДФЕС (ограничение на конкуренцията), поради което националният съд може да откаже да приложи националното законодателство. При въведеното ограничение от Висшия адвокатски съвет за размера на минималните размери на адвокатските възнаграждения, в решението на СЕС е прието, че с него в Наредбата е налице ограничение на конкуренцията "с оглед на целта" по смисъла на чл. 101, параграф 1 от ДФЕС, във връзка с чл. 4, параграф 3 ДЕС. Именно с въведената от СЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики, съдът категорично е приел, че националният съд е длъжен да не приложи национална правна уредба, вкл. и, когато предвидените в тази наредбата минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. В решението си СЕС е приел и въз основа на предходно решение по съединени дела С-427/16 и С-428/16 - т. 51, че определянето на минималните размери на адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба, е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, което е забранено от чл. 101, параграф 1 ДФЕС.

В процесния случай, правилно е преценено, че естеството и характерът на оспорения в първоинстанционното производство ЕФ предопределя липсата на фактическа и правна сложност на делото, поради което не са налице основания за възлагане в тежест на наказващия орган на пълния размер на договореното и заплатено от „Атмикс бетон“ ЕООД адвокатско възнаграждение. Налице е възражение за прекомерност от страна на наказващия орган. Размерът на адвокатското възнаграждение се обосновава с два обективни критерия - обем и сложност на извършената дейност, както и величината на защитавания интерес. В настоящия случай е проведена защита срещу един ЕФ. Предвид всичко изложено, няма пречка съдът служебно да намали размера на адвокатското възнаграждение и под минимума, предвиден в Наредба № 1/09.07.2004 г. Затова следва да се приеме, че правилно и абсолютно съразмерно първоинстанционният съд е определил размера на адвокатското възнаграждение в размер на 200 лв. /в този смисъл Определение № 4941 от 18.04.2024 г. по адм. д. № 2438/2024 г. на ВАС, I отд., Определение № 3814 ОТ 01.04.2024 г. по адм. д. № 3173/2024 Г. на ВАС, II отд./.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното определение следва да бъде оставено в сила. Определеният от въззивния съд размер на адвокатското възнаграждение отговаря на легитимни цели, явява се справедлив и обоснован и същевременно зачита сложността на делото.

По разноските:

На касатора не се дължат разноси, предвид изхода на делото.

Ответникът, чрез адв. И., е направил искане за присъждане на разноси за адвокатско

възнаграждение, в размер на 650 лв., съобразно договор за правна помощ от 14.02.2025 г., в който е записано, че възнаграждението е заплатено в брой. Предвид изхода на делото, такива се дължат. Касаторът е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Настоящият съдебен състав намира, че и тук важи изложеното по-горе относно съразмерността на претендираното възнаграждение с фактическата и правна сложност на делото. Предвид натрупаната обилна съдебна практика по поставения въпрос, предмет на делото, в това число и на настоящия съдебен състав, делото не е нито с правна, нито с фактическа сложност, за да мотивира по-висок размер на възнаграждение. Поради това и за настоящата съдебна инстанция следва да се присъди възнаграждение в размер на 200 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IX-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5427/16.12.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 8948/2024 г. на Софийски районен съд, 147-ми състав.

ОСТАВЯ В СИЛА Определение № 2499/07.06.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 8948/2024 г. на Софийски районен съд, 147-ми състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ **ДА ЗАПЛАТИ** на „Атмикс бетон“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], сумата от 200,00 лв. направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.